

Jeg erkender, at der kan være problemer med, at lønmodtagerne får den godtgørelse, som de har ret til, og der er en klar tilkendegivelse fra min side om at være med til at løse problemet, også med mere effektive metoder, end jeg var klar til i 1990-1991.

Ole Sohn (SF):

Ja, jeg var kommet til den konklusion under den forrige taler, at problemet vist ikke kan løses med korte bemærkninger, så jeg derfor hellere måtte bruge tiden til min ordførertale.

Som Venstres ordfører rigtigt gjorde opmærksom på, er forslaget her en udmøntning af en finanslovaftale, som har det sigte at bidrage til, at de ledige medlemmer, som har krav på godtgørelse i forbindelse med 1. og 2. ledighedsdag, også får deres penge. Og når det problem opstår, er det jo netop, fordi den eksisterende lovgivning ikke løser det problem, der er.

Vi kan se i lovforslaget, at det er skitseret, at der er flere hundrede sager årligt, hvor der er tvister, men det er faktisk kun toppen af isbjerg. Det reelle problem opstår for de arbejdsløse, som er blevet afskediget fra en virksomhed – og jeg vil gerne lige understrege her, at det ikke alene er private virksomheder, det er faktisk i stor udstrækning også offentlige virksomheder – og som, hvis de skal have deres godtgørelse for de første to ledighedsdage, skal rette henvendelse til arbejdsgiveren og sige: Vi har noget til gode.

Det er der faktisk temmelig mange som ikke ønsker at gøre krav på alene af den grund, at de jo gerne vil vende tilbage til den pågældende virksomhed, når lejlighed byder sig. Og heri ligger det store problem, at man gør overholdelse af loven til den enkeltes eget problem, og overlader det til den enkelte at vurdere: Kan det svare sig for mig at gøre krav på det, jeg rettelig har krav på, og dermed måske afskære mig muligheden for at komme tilbage til virksomheden, fordi arbejdsgiveren har set sig sur på mig, eller skal jeg blot glemme mit tilgodehavende?

Derfor er vi nødt til at få indrettet loven sådan, at den arbejdsløse altid er sikret den godtgørelse, som loven kræver. Derfor må den tvist, der eventuelt kan opstå, være et mellemværende mellem arbejdsgiverne og myndighederne.

Jeg vil gerne medgive, at lovforslaget her ikke er et udtryk for den mest retlinede måde at gøre det på, idet det er bureaukratisk og man pålægger a-kasserne en lang række opgaver,

men det er trods alt bedre end den eksisterende ordning, og derfor støtter vi forslaget.

Med hensyn til den anden del af forslaget, der vedrører harmonisering af fradragsreglerne, kan vi også støtte den ændring, der sker, hvor man går fra et krone for krone-fradrag til et timedrag. Men man skal bare være opmærksom på – og det vil jeg gerne undersøge i forbindelse med udvalgsarbejdet – at der er en gruppe, som bliver ramt hårdt ved omlægning af fradragsreglerne. Det er de medlemmer, der deltager i uddannelse med elevløn og praktikløn, som kan være lavere end dagpengeydelsen. Derfor er vi nødt til at se på det specielle problem, som den gruppe bliver ramt af, sådan at vi ikke kommer til at lave et lovforslag, som retter det op for de fleste, men så skaber et nyt problem for en gruppe, specielt dem, som er på elevløn og praktikløn.

Men jeg er sikker på, at vi – også med det tilslag, der kom fra Det Konservative Folkeparti – under udvalgsarbejdet kan effektivisere det, forenkle det, gøre det mindre administrativt besværligt, men alligevel med det klare sigte at sikre den enkelte ledige, hvad vedkommende har krav på, og så gøre løsningen af problemet til et mellemværende mellem den enkelte arbejdsgiver og myndighederne.

Så med det udgangspunkt ser jeg frem til et konstruktivt udvalgsarbejde.

Mogens Andreasen (DF):

Den 17. december 1999 vedtog Folketinget lovforslag nr. L 29 om ændringer i loven om arbejdsløshedsforsikring med en nettobesparelse på udgifter til arbejdsløshedsdagpenge på 125 mio. kr. som et led i finanslov 2000.

Med ændringerne indførtes en 4-ugers-karantæne ved ophør af selvstændig virksomhed og en forhøjelse af arbejdsgiverens betaling for 1. og 2. ledighedsdag til højeste dagpengesats, en forhøjelse, som koster de private arbejdsgivere 17 mio. kr.

Af § 84, stk. 5, fremgår det i det lovforslag, at dagpengegodtgørelsen for 1. og 2. ledighedsdag udbetales snarest muligt, dog senest ved virksomhedens 2. lønudbetaling efter medarbejderens fratrædelse.

Det kan undre, at dette ændringslovforslag fremsættes, når der allerede er fastsat regler i den gældende lov, som umiddelbart synes dækkende. Det skal bemærkes, at ændringerne i L 29 trådte i kraft den 3. januar 2000.